

РОЛЬ ІННОВАЦІЙНИХ СТРАТЕГІЙ У ПІДВИЩЕННІ ІННОВАЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ РЕГІОНУ

В статті досліджена роль інноваційних стратегій при формуванні регіональної інноваційної системи. Виявлені основні проблеми і перешкоди, які негативно впливають на реалізацію регіональних інноваційних стратегій. Запропоновані інноваційні стратегії розвитку регіону залежно від величини інноваційного потенціалу регіону.

Ключові слова: інноваційна стратегія, інноваційна система, інноваційний потенціал, регіон, фактори.

Постановка проблеми. Створення національної інноваційної системи відноситься до числа вищих пріоритетів соціально-економічної політики української держави. Важлива роль в цьому процесі належить регіонам України. Сьогодні саме вони визначають основні напрями і динаміку перетворень в економіці, формують інноваційне середовище з урахуванням місцевих особливостей, опрацьовують і реалізують основні положення регіональної науково-інноваційної політики. Інноваційна економіка відкриває для багатьох регіонів реальний шанс досягнення нового рівня розвитку, залучення різних типів ресурсів, рішення багатьох соціально-економічних завдань.

Регіональна модель інноваційних процесів дозволяє брати до уваги регіональні відмінності, тому інноваційні процеси мають займати одне з перших місць в більшості регіональних стратегій. Нагромаджений інноваційний потенціал регіонів не завжди є залученим до економічних процесів, а інноваційна активність регіонів значною мірою визначається сукупністю управлінських технологій, інноваційних механізмів розвитку.

Питання стратегічного управління інноваційним розвитком регіону недостатньо розроблені як у теоретичному, так і в практичному плані. Відсутність вираженої інноваційної стратегії розвитку регіонів держави призводить до негативних наслідків, пов'язаних із забезпеченням їх конкурентоспроможності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Особливості розробки і реалізації стратегії інноваційного розвитку України висвітлили у своїх роботах Б. Буркинський, Н. Гончарова, О. Лапко, Є. Лазарева, О. Пенькова, Л. Федулова та ін. Теоретичні засади розробки стратегії інноваційно-інвестиційного розвитку регіону запропонував І. Косач [1], М. Клепка [2] проводить дослідження регіональних інноваційних стратегій, А. Зубарев [3] розглядає стратегію інноваційного прориву. Інноваційну стратегію як напрям забезпечення конкурентоспроможності регіону розглядає Ковальська Л.[4]. На теперішній час прийняті нормативно-правові акти, дія яких сприяє впровадженню методів стратегічного планування в управління регіоном: Закон України «Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України», Указ Президента України «Про Концепцію державної регіональної політики України», Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Державної стратегії регіонального розвитку на період до 2015 року», схвалений 17.06.2009 року проект «Стратегії інноваційного розвитку України на 2010-2020 роки в умовах глобалізаційних викликів».

Метою статті є дослідження ролі інноваційної стратегії в підвищенні інноваційного потенціалу регіону.

Виклад основного матеріалу. При формуванні моделі регіональної інноваційної системи виникають потреби розробки концептуальних основ інноваційної стратегії регіонів. Питання інноваційної спрямованості розвитку регіонів пов'язується перш за все з розробкою інноваційної стратегії регіону, з формуванням збалансованого набору політик, створенням

розгалуженої інноваційної інфраструктури, що дасть змогу забезпечити його конкурентоспроможність [4]. У зв'язку з цим представляється доцільним розглядати завдання, умови, важелі і механізми, облік яких необхідний при розробці регіональної моделі інноваційного розвитку.

Нова регіональна інноваційна модель характеризується нелінійними інтерактивними процесами, які вимагають інтенсивних комунікацій і взаємодії між ключовими складовими регіональної інноваційної системи: центрами трансферу технологій, технопарками, науково-дослідними інститутами (НДІ), вищими навчальними закладами, малими інноваційними підприємствами, промисловими підприємствами, адміністрацією регіону та ін.[5].

Завдання основних учасників інноваційної системи різноманітні і багаторівневі в регіональному аспекті. Саме вони визначають ключові взаємозв'язки між інститутами системи, конкретизуючи їх суб'єктивність і ступінь впливу на решту елементів інноваційної системи, що відображено в табл.1.

Таблиця 1

Завдання учасників інноваційної системи

Суб'єкти	Регіональний рівень
Технопарки	Інтеграція існуючого наукового і технологічного потенціалу, а також апробація інновацій у виробничому і бізнес-середовищі господарств.
Науково-дослідні інститути, ВНЗ	Забезпечення сучасними розробками і технологіями інноваційного процесу в регіоні, підготовка і перепідготовка висококваліфікованих наукових кадрів на основі розвитку регіонального інтелектуального капіталу.
Інноваційне підприємництво	Перетворення науково-технологічних розробок в інноваційну продукцію, привабливу для інвестора, виробника і покупця, рутинізація упровадження інновацій у виробничому середовищі.
Виробничі структури	Формування потреби у нововведеннях, а також забезпечення фінансування НДІ та інноваційних підприємств на регіональному рівні.
Органи влади	Максимальне використання можливості залучення суттєвих державних і регіональних ресурсів. Забезпечення комунікацій між елементами регіональної інноваційної системи. Створення умов для розвитку регіональної інноваційної інфраструктури, а також створення сприятливих умов для інноваційної діяльності.

Регіональна інноваційна система включає комбінацію регіональної інноваційної інфраструктури, виробничої і наукових підсистем при підтримці органів влади регіону у взаємозв'язку з національними і міжнародними компонентами.

Багатовимірність структури національного господарства і соціуму, багатофакторність ролей, які виконує кожен регіон, потребує деталізації позиції для кожного регіону. Поява інноваційної моделі з урахуванням регіональної специфіки дасть можливість враховувати відмінності у рівнях розвитку регіону, а також виділити перешкоди і проблеми розробки інноваційної стратегії.

Проведений нами аналіз інноваційних процесів регіонів дозволив визначити і систематизувати основні проблеми і виявити три типи перешкод, які мають негативний вплив на реалізацію регіональних інноваційних стратегій. Перешкода першого типу – відсутність деяких складових інноваційної інфраструктури; другого типу – відсутність основних елементів інноваційної системи, тобто важливі передумови розвитку регіональної інноваційної системи слабо розвинуті або в регіоні відсутні складові, які сприяють її розвитку; третього типу – нерозвинутість комунікаційних зв'язків між основними елементами інноваційної системи.

Насправді дані перешкоди містять в собі цілий комплекс проблем для кожного з виділених типів регіонів. Тому даний комплекс був розглянутий для кожного типу регіону за основними складовими регіональної інноваційної системи: організації і регіональні кластери; інноваційна активність; генерація і розповсюдження знань; університети / дослідні організації; освіта / навчання; трансфер знань; інформаційні мережі (табл. 2).

Таблиця 2

Проблеми і перешкоди здійснення регіональних інноваційних стратегій

Типи регіонів	Регіони з низьким інноваційним потенціалом	Регіони з середнім інноваційним потенціалом	Регіони з високим інноваційним потенціалом
Проблеми	Відсутність основних елементів інноваційної системи	Відсутність основних елементів інноваційної інфраструктури	Нерозвинутість зв'язків
Організації і регіональні кластери	Кластерна частина включає слабкі організації	Спеціалізація на галузях, що знаходяться у стадії зрілості	Широкий діапазон галузей промисловості і сфери послуг, але глибока диференціація
Інноваційна активність	Низький рівень інноваційних процесів	Середній рівень інноваційних процесів	Високий рівень інноваційних процесів
Генерація і розповсюдження знань	Акцент робиться на процесні інновації	Домінують процесні інновації або поліпшувальні	Новизна продукції і ступінь упровадження нижче очікуваного
Університети / дослідницькі організації	Мало і слабого рівня	Орієнтовані на традиційні галузі	Багато і високого рівня, але зв'язки з промисловістю відсутні
Освіта / навчання	Орієнтація на низький і середній рівень	Орієнтир на технічні і управлінські навички. Поєднання сучасних кваліфікацій	Широкий діапазон вузів
Трансфер знань	В цілому достатній, але існують слабкі організації, що не орієнтуються на потреби середовища	Багато спеціалізованих організацій, без ефективних комунікацій	Висока щільність послуг, що приводить до підвищеної комерціалізації.
Інформаційні мережі	Не існують мережі в регіоні через відсутність кластеризації і неефективну інституціональну структуру	Існують тільки декілька мереж в регіоні через слабку кластеризацію і неефективну інституціональну структуру	Замкнутість на вітчизняному ринку, декілька кластерів, пов'язаних з інформаційними мережами

Для об'єктивної оцінки інноваційної активності регіону нами була запропонована структура інноваційного процесу, яка включає чотири підсистеми: генерація знань; передача (трансфер) знань; освоєння знань; використання знань.

Ці підсистеми включені в загальне регіональне соціально-економічне середовище, представлене на рис. 1. При цьому треба мати на увазі, що регіональна інноваційна система – це частина багаторівневої просторово-економічної системи національного і світового господарства, що має різні зв'язки з компонентами інших інноваційних систем на національному і міжнародному рівнях.

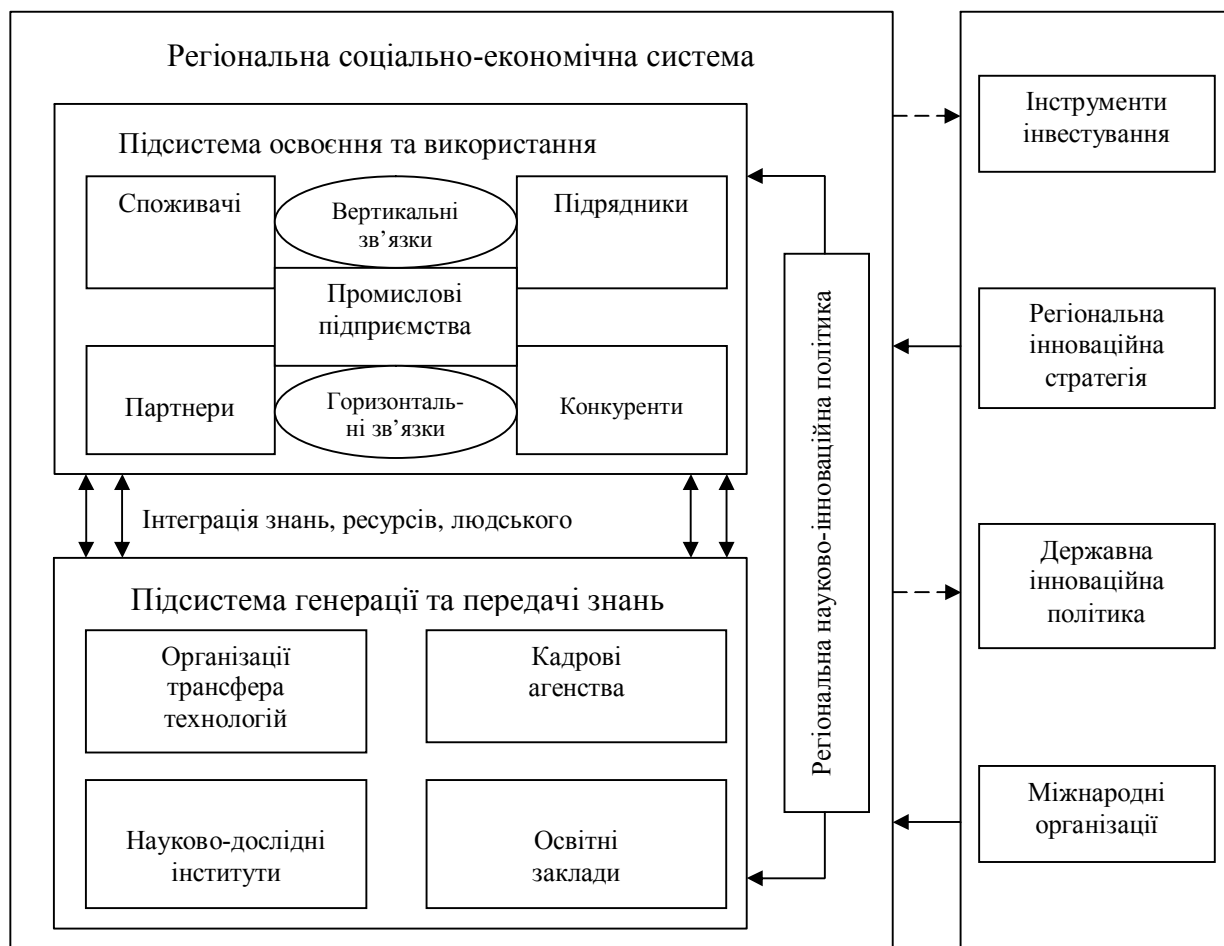

Рис. 1 Зв'язки підсистем регіональної інноваційної системи

Підсистеми генерації і трансферу знань складаються з різних установ, які зайняті у виробництві і розповсюдженні знань і навиків. Ключовими елементами даної підсистеми є науково-дослідні інститути, організації трансферу технологій (ліцензійні палати, патентні бюро, центри інновацій та ін.), освітні заклади (університети, технікуми, заклади професійного навчання та ін.) і кадрові служби. Підсистеми освоєння та використання знань включають промислові підприємства, їх споживачів, постачальників, конкурентів, а також їх партнерів, які в ідеалі зв'язані між собою горизонтальними і вертикальними зв'язками.

Розглядаючи дані підсистеми, також слід враховувати напрям регіональної політики, оскільки регіональна влада може грати важливу роль у формуванні регіональних інноваційних процесів за умови існування достатньої регіональної автономії (юридичні і фінансові ресурси) для формування і здійснення політики у сфері інновацій. В ідеальному випадку існують інтенсивні інтерактивні взаємостосунки в межах і між цими підсистемами, які полегшують безперервний потік і обмін знаннями, ресурсами, людським капіталом.

Необхідно підкреслити, що взаємодія в рамках регіональної інноваційної системи відрізняється від кластерів [5]. Як показано на рис.1, кластери є центральним елементом підсистеми освоєння знань, тоді як регіональна інноваційна система є більш широкою концепцією. По-перше, в ній сформовано декілька кластерів і галузей промисловості і, по-друге, в регіональній інноваційній системі НДІ грають велику роль.

Таким чином, серед завдань регіону, що визначають особливості стратегічного управління інноваціями, можна виділити розширене відтворення регіональних інтелектуальних ресурсів, розвиток регіональної інноваційної інфраструктури для створення сприятливих умов функціонування інноваційних процесів. В першу чергу, ці завдання повинні розв'язуватися через кадрову складову і систему освіти. Тому розвинутий вузівський

і науковий сектори регіону служать найважливішими інтелектуальними передумовами підвищення рівня його інноваційності.

Інноваційний розвиток регіону ґрунтується на постійному впровадженні інновацій. Пріоритетність об'єктів впровадження інноваційних процесів і основні напрямки з формування інноваційної системи визначаються інноваційною стратегією регіону. До основних ознак і параметрів інноваційного розвитку ми віднесли: характеристику підсистеми генерації знань, освоєння знань, використання знань і як взаємозв'язок між ними підсистему передачі знань (трансферу технологій).

Для рейтингування регіонів за показниками інноваційних процесів використано 27 регіонів і на цій основі - кластеризацію регіонів України за станом інноваційної діяльності. Статистичні дані використано за 2000-2008 рр., що дало змогу виокремити чотири групи регіонів (табл. 3.). За величиною інноваційного показника регіонів можна виділити регіони з низьким, середнім, високим і максимальним значенням інноваційного потенціалу. Проведений нами аналіз особливостей інноваційного розвитку регіонів України дає уявлення про стан інноваційних процесів регіонів держави. Результати розрахунків показали значну територіальну неоднорідність рівнів інноваційних потенціалів регіонів.

Таблиця 3

Інноваційний потенціал регіонів України

Регіони	2000	2005	2006	2007	2008	Група
АР Крим	0,467	0,524	0,496	0,494	0,450	3
Вінницька область	0,480	0,335	0,361	0,528	0,395	4
Волинська область	0,476	0,278	0,331	0,334	0,375	4
Дніпропетровська область	0,628	0,618	0,619	0,606	0,595	2
Донецька область	0,600	0,578	0,573	0,557	0,578	2
Житомирська область	0,440	0,357	0,331	0,349	0,324	4
Закарпатська область	0,353	0,313	0,343	0,331	0,278	4
Запорізька область	0,614	0,624	0,630	0,628	0,634	2
Ів.-Франківська область	0,419	0,512	0,477	0,537	0,527	3
Київська область	0,490	0,433	0,460	0,505	0,487	3
Кіровоградська область	0,255	0,436	0,483	0,500	0,442	4
Луганська область	0,516	0,489	0,494	0,509	0,527	3
Львівська область	0,556	0,512	0,492	0,580	0,506	3
Миколаївська область	0,557	0,549	0,532	0,420	0,489	3
Одеська область	0,334	0,567	0,606	0,511	0,449	3
Полтавська область	0,549	0,548	0,546	0,528	0,470	3
Рівненська область	0,349	0,312	0,268	0,288	0,327	4
Сумська область	0,587	0,569	0,585	0,568	0,585	3
Тернопільська область	0,393	0,336	0,220	0,392	0,466	4
Харківська область	0,748	0,750	0,757	0,749	0,748	2
Херсонська область	0,462	0,450	0,435	0,441	0,460	4
Хмельницька область	0,367	0,285	0,259	0,247	0,242	4
Черкаська область	0,452	0,372	0,390	0,457	0,388	4
Чернівецька область	0,497	0,411	0,404	0,464	0,456	4
Чернігівська область	0,546	0,429	0,439	0,462	0,461	4
м. Київ	0,802	0,879	0,879	0,879	0,870	1
м. Севастополь	0,425	0,410	0,374	0,356	0,359	3

Група 1 - це регіони-лідери, з високим рівнем розвитку інноваційних процесів. Такий тип розвитку інноваційних процесів властивий лише м. Києву, утворений величезним науково-виробничим потенціалом міста, який складається з розвиненої технічної бази та

висококваліфікованих робітників, техніків, конструкторів та технологів, інших фахівців виробничої сфери; значним експортним та науковим потенціалом, розгалуженою (порівняно з іншими регіонами) інноваційною інфраструктурою.

Групу 2 формують регіони - "переслідувачі". До них належать високорозвинені індустріальні Дніпропетровська, Донецька, Запорізька, Харківська області, з відносно високими параметрами інноваційного розвитку, забезпеченості кваліфікованими кадрами та порівняно достатньою інфраструктурою інноваційного розвитку, мотивації інноваційної діяльності працівників.

Групу 3 формують Автономна республіка Крим, Івано-Франківська, Київська, Луганська, Львівська, Сумська, Миколаївська, Одеська, Полтавська області та м. Севастополь - регіони промислово-аграрної спеціалізації, переважно середнього рівня соціально-економічного розвитку, із окремими високими параметрами науково-технічного розвитку. Цю групу формують регіони з рівнем розвитку вищим від середньо українського рівня. За динамікою та структурою трансформаційних процесів інноваційного розвитку їх також можна визначити як регіони середнього рівня розвитку. Доречно зазначити, що характерними рисами цих регіонів є те, що їх економіка зазнала спаду виробництва (насамперед, у традиційних провідних галузях його територіальної спеціалізації), тривалий час зберігає невисокі темпи виробництва й потребує значних інвестицій, відновлення та диверсифікованості виробництва.

Група 4 включає регіони-аутсайтери, яку утворюють Вінницька, Волинська, Житомирська, Закарпатська, Черкаська, Кіровоградська, Рівненська, Тернопільська, Херсонська, Хмельницька, Чернівецька, Чернігівська області, що традиційно мають низький рівень розвитку економіки й життя населення. Це території переважно індустріально-аграрної й аграрної спеціалізації, з низькою інтенсивністю господарської діяльності, мало диверсифікованою галузевою структурою промисловості. Характерними їхніми особливостями є чітко обкреслені ознаки депресивності та кризовості інноваційних процесів. Ці регіони вже не в змозі самостійно вийти з кризи і мають потребу в державній протекціоністській підтримці. Причому значення інноваційного індексу кризових районів на 15% - 20% нижче від середньо українського показника.

Як справедливо зазначено у [6], що при розробці стратегії науково-інноваційного розвитку регіону необхідно здійснювати прив'язку окремих напрямів науково-технічного розвитку до специфіки кожної території (району, міста), особливостей їх теперішнього та перспективного розвитку. Тому з урахуванням виокремлених особливостей інноваційних процесів доцільно окреслити такі специфічні характеристики стратегій інноваційного розвитку регіонів України.

Важливим завданням цих стратегій має стати створення виробництв, що реалізують новітні технологічні уклади, і вихід на внутрішній і зовнішній ринки з наукомісткою продукцією світового рівня. Результатом має стати забезпечення реалізації наявних в економіці України конкурентних переваг у перспективних секторах ринку, де вітчизняна продукція не була раніше представлена, а в окремих випадках - формування нових сфер попиту, у задоволенні якого вітчизняна наукомістка продукція грала б домінуючу роль.

Для умов регіонів перших двох груп доцільно застосовувати, хоч і не в повній мірі, *стратегію "нарощування"* - комплекс заходів довгострокового характеру, спрямованих на забезпечення поступового нарощування на базі високих технологій випуску нової конкурентоспроможної продукції для реалізації у виробничій та соціальній сфері на основі використання власного науково-технічного і виробничо-технологічного потенціалу, а також із залученням закордонного досвіду [7].

Стратегія соціально-економічного розвитку м. Києва має передбачати реалізацію нової наукової та промислової політики, максимально можливе використання наукового потенціалу міста, створення центрів досліджень різних форм власності на базі існуючих наукових організацій або шляхом об'єднання найбільш продуктивних наукових груп з різних

організацій; більш широке використання контрактної системи наймання фахівців у науково-технічній сфері.

Інноваційний формат *стратегій розвитку* регіонів-переслідувачів має передбачати: зосередження ресурсів на розвитку фундаментальних і прикладних досліджень і розробок, розвиток наукомістких виробництв із значним експортним потенціалом, в першу чергу, в авіа - та станкобудуванні, електронній, медичній і поліграфічній галузях промисловості; зростання виробництва товарів народного споживання високої технічної складності; задоволення внутрішнього платоспроможного попиту у сфері сучасних інформаційних послуг; збільшення масштабу та розширення складу перспективних технологій на серединних і завершальних стадіях технологічного циклу; створення і освоєння виробництва ресурсозберігаючої техніки; широке застосування переробки та залучення у виробництво промислових, будівельних та побутових відходів; прискорене формування інноваційної інфраструктури, яка б із залученням промислового, банківського та торговельного капіталу поєднувала стадії «*освіта-наука-виробництво*».

При формуванні стратегій розвитку областей третього та четвертого типу доцільно використовувати елементи стратегії "*перенесення*" (передбачає реалізацію комплексу організаційно-економічних заходів, спрямованих на освоєння виробництва продукції нових поколінь, яка користується попитом за кордоном за допомогою закупівлі ліцензій на високоефективні новітні технології). У подальшому в регіоні буде створюватися і розвиватися власний науково-технічний та промисловий потенціал та стратегії "*запозичення*" (полягає в освоєнні випуску наукомісткої високотехнологічної продукції, що вироблялася раніше у високорозвинених країнах, шляхом використання власного інноваційного потенціалу регіону) [7]. Раціональне сполучення державного сектора з підприємницьким дасть змогу ефективно використовувати основні елементи цих стратегій, активізувати інноваційну діяльність, наростити обсяги виробництва наукомісткої конкурентоспроможної продукції. Основним завданням цих стратегій має стати закріплення позитивних тенденцій в інноваційному розвитку, створення науково-технічних та інституційних передумов для кардинального технологічного переозброєння економіки та суттєвого зростання частки сучасної високотехнологічної продукції, конкурентоспроможної на світових ринках товарів, послуг, технологій.

Стратегія регіонів третього типу має включати: розвиток виробництв, що компенсують розірвані технологічні ланцюги та створять в економіці областей необхідні замкнені виробничі цикли; зростання виробництва конкурентоспроможної продукції за рахунок технічного переоснащення виробничих потужностей, розробки та впровадження сучасних високоефективних ресурсозаощаджуючих та екологічно безпечних технологій; створення нових наукомістких робочих місць в машинобудуванні і металообробці, станкобудуванні, приладобудуванні, медичній галузі промисловості; поглиблення інтеграції науки, освіти і виробництва з метою підвищення якості підготовки фахівців для нових високотехнологічних напрямів.

Модернізація структури економіки областей четвертого типу на інноваційних засадах можлива за умови: прискореного розвитку механізмів регіональної підтримки науково-технічної діяльності, інноваційного перерозподілу робочої сили; удосконалення галузевої структури промислового виробництва за рахунок розвитку наукомістких, екологічно чистих виробництв; збільшення місткості сфери прикладання праці за рахунок раціональної спеціалізації природних зон; комплексного і ефективного освоєння рекреаційних ресурсів, розвитку індустрії туризму і рекреації; технічного переоснащення підприємств легкої, харчової та переробної промисловості; розвитку виробництва будівельних матеріалів, скляних, фаянсових виробів на базі власної сировини із застосуванням маловідходних наукомістких технологій тощо.

З економічної точки зору, стратегії регіонального розвитку мають володіти значним зовнішнім ефектом, поліпшуючи загальне економічне середовище й умови розвитку ділової активності; ініціювати зростання ділової активності в широкому комплексі галузей,

сполучених з пріоритетними галузями виробництва. З виробничої точки зору, реалізація цих стратегій має приводити до такого росту конкурентоспроможних відповідних виробництв, при якому вони, починаючи з певного моменту, виходять на самостійну траєкторію розширеного відтворення в масштабах світового ринку, виконуючи роль "локомотивів росту" для всієї економіки. З соціальної точки зору, реалізація пріоритетних напрямів інноваційного розвитку економіки має супроводжуватися розширенням зайнятості, підвищенням реальної зарплати і кваліфікації працюючого населення, загальним зростанням народного добробуту.

Висновки. Неоднорідність інноваційного розвитку позначилась на регіональних диспропорціях. Аналіз цих особливостей дає підстави говорити про необхідність наукового обґрунтування індивідуальних стратегій регіонального розвитку, які повинні забезпечити:

1) активізацію господарської діяльності в регіонах на основі впровадження нових ринкових відносин та поліпшення інноваційного потенціалу, нарощування на цій основі обсягів виробництва і створення передумов для поступового піднесення економіки країни;

2) цілеспрямоване формування якісно нової структури економіки, досягнення структурно-технологічної збалансованості виробництва, зменшення диспропорцій в розвитку міжгалузевих і міжрегіональних господарських комплексів та окремих галузей;

3) створення умов для посилення економічно доцільної спеціалізації регіонів, прискореного розвитку прогресивних видів діяльності і залучення іноземного капіталу в райони, що мають для цього найбільш сприятливі передумови;

4) сприяння створенню нових виробництв, спроможних конкурувати на міжнародному рівні:

5) формування в регіонах функціонально повної (усі складові елементи) інноваційної інфраструктури для активізації інноваційних процесів в регіонах;

б) спрямованість зусиль на досягнення продуктивної зайнятості населення; збереження ефективних і створення нових робочих місць, підвищення якості трудових ресурсів.

Таким чином, стратегічними цілями для регіонів із низьким рівнем інноваційного потенціалу є формування регіональної інноваційної системи та реструктуризація інноваційної діяльності регіону. Для регіонів із середнім рівнем інноваційного потенціалу стратегічною ціллю є накопичення та розвиток інноваційного потенціалу. Регіони з високим рівнем інноваційного потенціалу повинні забезпечити досягнення таких стратегічних цілей, як нарощення інноваційного потенціалу та формування міжрегіонального інноваційного ринку. Саме системний стратегічний підхід у вирішенні проблем активізації науково-інноваційної діяльності буде сприяти ефективному соціально-економічному розвитку території.

Список використаних джерел:

1. Косач І.А. Теоретичні засади розробки стратегії інноваційно-інвестиційного розвитку регіону // Актуальні проблеми економіки. – 2007. – №6. – С. 123-128.
2. Клепка М. Регіональні інноваційні стратегії // Винахідник і раціоналізатор. – 2007. – №2. – С. 18-23.
3. Зубарев А.С. Стратегия инновационного прорыва – путь к повышению конкурентоспособности региона // Инновации. – 2007. – №6. – С. 123-128.
4. Ковальська Л.Л. Оцінка конкурентоспроможності регіону та механізми її підвищення: Монографія / За наук. ред. д.е.н., професора З.В. Герасимчук. – Луцьк: «Надстиря», 2007. – 420с.
5. Ильясов Д.Р. Механизм влияния инновационной активности региона на геополитическую конкурентоспособность России // Инновации. – 2006. – №9 (96). – С. 76-81.
6. Рудь Н.Т., Корецький Ю.М. Методичні аспекти оцінки інноваційного потенціалу регіону // Стратегія розвитку України (економіка, соціологія, право). – 2004. – Вип.1-2. – С.418-430.

7. Онікієнко В.В., Ємельяненко Л.М., Терон І.В. Інноваційна парадигма соціально-економічного розвитку України / За ред. В.В.Онікієнка. - К.:РВПС України НАН України, 2006. – 480с.

Рудь Н.Т. Роль инновационных стратегий в повышении инновационного потенциала региона.

В статье показана роль инновационных стратегий для формирования региональной инновационной системы. Выявлены основные проблемы и барьеры, которые отрицательно влияют на реализацию региональных инновационных стратегий. Предложены инновационные стратегии развития региона в зависимости от величины инновационного потенциала региона.

Ключевые слова: инновационная стратегия, инновационная система, инновационный потенциал, регион, факторы.

Rud N.T. The Role of Innovational Strategies in the Increasing of the Innovational Potential of the Region

The role of innovational strategies while forming of the regional innovational system is investigated in the article. Main problems and barriers that have negative influence on the realization of the regional innovational strategies are shown in the scientific piece of writing. Innovational strategies of the development of a region that depend on the size of innovational potential are proposed in the research.

Key words: innovational strategy, innovational system, innovational potential, a region, factors.